

David Allen: DIVOKÉ PRÁZDNINY

Kapitola sedmá: POSLEDNÍ BITVA

„Tak mluv! Kde ho máte?“ „Nepovím. AU!“ „Ale povíš.“ Švih! „AU! Nic neřeknu! AU!“ „Řekni!“ Švih! Výslech je v plném proudu. Veverčák visí nahý, s rukama přivázanýma ke stropu pevnosti, a my ho pečlivě zpracováváme. Jde o čas. Ráno, když jsme přišli do pevnosti, jsme našli kus papíru a na něm načmáraný vzkaz:

BÝDNÍ PSI!

UNEZLI SME VAŠEHO NAČELNÍKA!

VIMNĚŇÍME HO ZA VAŠI VLAJKU!

POSPĚŽTĚ SE, SIC HO ČKAJÍ HROZIVÁ MUKA!

VEVERČÁCI

Chvilí trvalo, než jsme zprávu rozšifrovali, ale došlo nám, že Vlčák je zřejmě v průšvihů. Vyměnit náčelníka za vlajku samozřejmě nepřicházelo v úvahu, proto jsme rychle zorganizovali záchrannou výpravu. Vydali jsme se do pevnosti Veverčáků, jenže tam nikdo nebyl – nebudou schovávat nejcennějšího zajatce na místě, kde ho hned najdeme. Proto jsme se rozhodli nepřítel přelstít. Podle instrukcí jsme měli vlajku nechat na pařezu kdesi v lese – a to jsme i udělali. Aspoň a oko. Za pár minut přišel na místo Veverčák David. Jaké bylo jeho překvapení, když místo vlajky našel na starém pařezu jen Vrabčákovy trenky. A o co větší bylo jeho překvapení, když se na něj za zálohy vyřítilo pět zuřivých, bojovými barvami pomalovaných nepřátel.

Odtáhli jsme Davida do naší pevnosti, svlékli ho donaha, pevně svázali, a důmyslnými výslechovými technikami z něj teď musíme dostat, kam nepřítel Vlčáka ukryli. Jenže to nebude snadné. David se zaťatými zuby přetrpěl svou dávku výprasku. Ale každý nepřítel má svou slabinu, a tu Davidovu jsme našťásti znali.

„Tak ty nepovíš!“ „Ne.“ „No dobře. Jak chceš.“ Klusák sáhl Davidovi mezi nohy a vzal do dlaně jeho velmi, velmi citlivé kulky. „Opravdu ne?“ „N-ne,“ reagoval zajatec, už méně sebejistě, trochu rozehvělým hlasem. Klusák stiskl. Na tváři zajatce se okamžitě objevil výraz bolesti. Nepřítel zatínal zuby, škubal sebou, ale nebylo mu to nic platné. „Neřeknu! Neřeknu! NEŘEKNUŮŮŮŮ!!! ŘEKNU!

Všechno povím! Dost! Pust! Povím!“ Klusák povolil, ale nepustil. To aby si to zajatec nerozmyslel. Teprve když ze sebe vysypal celou a úplnou pravdu, milostivě jsme vězni uvolnili koule. Dlouho si ale neodpočine.

Rychlým krokem jsme se vydali do lesa. Našeho náčelníka drží kousek za Veverčím, ve staré myslivně. Když si myslivecký spolek Veverčí postavil novou myslivnu, starou používali nějaký čas jako sklad krmiva. Pak se začala postupně rozpadat a teď už slouží jenom místním klukům. Cesta byla dlouhá a náš náklad se dost pronesl. Usoudili jsme totiž, že zajatý nepřítel může být ještě užitečný, tak jsme mu zavázali oči a pusu, ruce a nohy přivázali ke kládě a vydali se s ním k myslivně.

Vrabčák vyrazil na výzvědy. Pomalu se připlížil k boudě. Dírou po suku nakoukl dovnitř.

„Mmmmm! Mmpff! MMMMMmmmm!“ Na zemi uprostřed místnosti ležel Vlčák a svíjel se v bolestech. Veverčáci si mučení užívali (ostatně jako my, když zajmeme Martina). „Tak co bude?“ Martin držel v ruce rákosku a švihl Vlčáka přes chodidla. Ten zavyl, jako vlk. I přes roubík. Každý kluk má svou slabinu. A u Vlčáka jsou to chodidla. Přestože chodí bos víc než ostatní, mučení chodidel snáší nejhůře. A Veverčáci mu dávají opravdu zabrat. „Tak co?“ Martin se zase napřáhnul. Vlčák chvíli vzdoroval, ale bylo na něm vidět, že už je na pokraji sil. „Tak jo. Budu...“ „Tak se mi líbíš, chlapečku! My slovo držíme. Už žádný mučení chodidel, když nám všem uděláš dobře...“ Martin si začal si rozepínat kalhoty.

Víc už Vrabčák vidět nepotřeboval. „Je tam. Maj ho tam. Mučej ho, bičujou mu chodidla a musí jim dělat dobře.“ To všechny bojovníky rozpálilo doběla. Sexuální služby nepřátelům, to je to nejtvrďší ponížení. „Jde se vyjednávat!“ rozhodl Klusák.

„Davida za Vlčáka!“ „Polibte si!“ Tím vyjednávání skončilo. A víc jsme vlastně ani nečekali. Vlčák je šéf party, a ten se za řadového vojáka nevyměňuje. „Vyměníme Vlčáka za vaši vlajku. Do té doby je náš zajatec a náš otrok.“ „Opovažte se na něj šáhnout.“ „Jo, aby tady měl prázdniny, co? Naopak, čekaj ho nezměrný muka.“ „To si zkus!“ „Už sem zkusil. A zkusím znova. Dokud tady nebude vlajka, Vlčák si od bolesti neuleví. Každou hodinu ho čeká 30 ran rákoskou. A mezitím...“ Martin vytáhl svoje péro z trenek a zamával nám jím. „Mezitím čeká mého fógla posvícení. Tak nemusíte spěchat.“ Klusák se pokusil o poslední zoufalý tah. Chytl nahého Davida za koule a stiskl, až zajatec vyjekl. Veverčáky to ale nevzrušilo. Z chaty se ozvalo podobné zakvíknutí. A hned potom druhé. „Co vy uděláte vašemu zajatci, to my provedeme našemu dvakrát!“

Nezbývalo, než se stáhnout. Zajatý David si vychutnával veverčácké vítězství. „Myslím, že byste jim měli tu vlajku dát. Ten váš Vlčák stejně nic nevydrží. Za hodinu nebo dvě vyběhne z chaty a přinese jim tu vlajku sám... David své úvahy nedokončil, skončil s roubíkem v puse, a aby mu to nebylo líto, taky s Lišákovou smradlavou teniskou přes nos. Ne, jestli tohle máme vyhrát, musíme změnit taktiku.

„ÁááááÁÁÁÁááá!“ Martin se svíjel a sténal rozkoší. Tohle opravdu stálo za to! Nechat si dělat dobře od zajatého nepřítele je stokrát mnohem lepší než si to dělat sám. Z extáze ho ale vyrušil Filip. „Podívej!“ Veverčáci se nahrnuli ke dveřím. U stromu, asi 50 metrů od chatrče, byl přivázaný David. Byl to veselý pohled, i když Davidovi určitě veselý nepřipadal. David byl nahý, v puse měl pořád roubík a na obličejí vytřeštěný výraz. Byl nahý, kromě toho, co měl mezi nohama. Na koulích mu totiž visely dvě dřevěné destičky, pevně stažené provázkem. Ty mu drtily koule a způsobovaly muka. „No dobře, jak myslíte! Vašeho náčelníka čeká totéž!“ Ale Martinova slova zůstala bez reakce. „Neskočíme ho odvázat?“ David to slyšel a začal divoce kroutit hlavou. „Ne, je to past,“ pochopil Martin.

David to věděl. Viděl, jak nepřátelé zalezli za stromy, za keře, za kopečky a čekali na svou příležitost. Drtič koulí mu způsoboval hrozné utrpení, ale nic, co by se nedalo přežít. To vydrží. Hlavně se snažil naznačit, že je to past! A jeho spolubojovníci to, zdá se, pochopili.

Veverčáci teď měli horkou chvíli. Nemůžou běžet Davida zachránit, protože to by vběhli do pasti. To ale neznamená, že ho tam můžou nechat. David sice bolest koulí překonává, ale vydrží to... 10 minut? 20? Hodinu? Martin se snažil něco vymyslet. No co se dá dělat. Tak prostě provedou svému zajatci to samý. Uvidíme, kdo to vydrží dýl.

„No dobře!“ křičel ven. „Jak jsme slíbili, tak i uděláme! Vy mučíte našeho bojovníka, vašeho čeká to samý. Jen dvakrát silnější. Filipe, podej louskáček na ořechy!“ (Žádný samozřejmě neměli, ale znělo to výhruzně.)

Než se ale stihl věnovat mučení nepřítele, praštil ho přes nos zápach. Otočil se, a... „Sakra, hoří bouda!“ Do místnosti se valil černý hustý dým, který štípal do očí. Veverčáci na nic nečekali, vběhli ven, připraveni se poprat s nepřítelem, který jistě čeká v záloze, a...

A nic. Žádný nepřítel, žádný útok. Najednou se ozvala rána a... A dveře do boudy byly zavřené. Marně Martin lomcoval klikou. Myslivecká bouda se sice rozpadala, ale dveře pořád držely.

Bouda samozřejmě nehořela. Byl to geniální plán, i když šance na úspěch nebyla velká. Lišák sehnal staré noviny, mokrou trávu a dokonce i kus gumy. Davida přivázali ke stromu, potom se schovali za keře a kopečky, aby si i on myslel, že je to past. Ve skutečnosti šlo jen o odvedení pozornosti. Rozmístili „kouřové bomby,“ a když Veverčáci spustili poplach, Havran s Klusákem rychle vyrazili okno, skočili do boudy, Havran zabouchl dveře a Klusák zachránil Vlčáka. Kdyby se nepřátelé nenechali odlákat svým svázaným kamarádem... Kdyby si všimli kouřových bomb dřívě... Kdyby dva z nich zůstali vzadu a bránili zajatce... Plán by selhal. Ale nic z toho se nestalo a šlapalo to jako hodinky.

Společná koupel v řece je po vyhrané bitvě to nejlepší. Vlčák se z „hrozivých muk“ rychle oklepal, ale měl jiný problém. Jako zajatec byl svlečen donaha a na záchranu oblečení nebyl čas. Proto musel běžet celou cestu z Veverčí až do boudy nahatej, museli běžet lesem, cesta se protáhla... Ale v boudě jsou přesně pro takovéhle případy přichystané náhradní trenky a tričko. Svoje oblečení si Vlčák vyzvedne někdy jindy. Ale teď je čas slavit. Vítězství je naše!

Oslava ale netrvala dlouho. Na obzoru se brzy objevily mraky, které chlapcům zkazily radost. A nejenom skutečná bouřková mračna, ze kterých si kluci obvykle nic nedělají. Nad obzorem totiž visela jiná, skutečná pohroma. Obloha se rychle zatáhla a začalo hustě pršet. "Víte, co to znamená?" „Jo. Konec prázdnin.“ Bylo 29. srpna.

S bratránkem jsme se vydali pomalu domů. Promokli jsme až na kost, ale to nám bylo jedno. Přesto nám bylo do breku. Už pozítří jedu domů... Do města. Pryč od dobrodružství a vzrušení, zpátky do školní lavice.

„No to je dost! Kde jste byli?“ Srdce nám poskočilo. Seno! Měli jsme sklízet seno! Jenže pak unesli Vlčáka a my měli jiný starosti... „Promiň, strejdo.“ „Promiň, tati.“ Naše oči zabloudily na špičky našich nohou a my čekali nevyhnutelné. „Víte, jaký je trest za vyhýbání se povinností.“ Přikývli jsme. „No? Chci to slyšet.“ „Pětadvacet rákoskou. A odpracovat si to jindy.“ „Přesně. Takže se připravte. A zítra budete celý den makat...“ Už jsem se s tím smiřoval, když v tom mi došlo... „To ne!“ „NE? Chcete odmítnout? Že bych vám přidal?“ „Ne, to ne strejdo... Ale... Ale zejtra je poslední den prázdnin. Budeme se loučit s klukama a s Veverčákama a...“ „Tak to ste si měli rozmyslet dřív.“ „Prosímtě... Tati... Já to odpracuju jindy... Třeba i dvakrát tolik... A i za Jarka... A můžeš mi nařezat... víc... Ale prosímtě...“ Obličej měl zmáčený deštěm, ale i tak byly jasně znát slzy. A já měl taky na krajíčku.

Strejda se zasmál. „Cheche... Připravit kluka o poslední den prázdnin? Týrání dětí! Co si myslíte, že sem nelida?“ Tváře se nám rozjasnily. Přisahal bych, že v tu chvíli přestalo pršet a vykouklo slunce. „Ale zadarmo z toho neutečete. Zaprvé, nedostanete pětadvacet, ale čtyřicet.“ Přelil mě studený pot. Výprasky od strejdy bolely. Hodně. A nejvíc jsem dostal 35. Ale za zachráněný den prázdnin bych

snese třeba sto. „Tak se svlíkněte. Ještě od těch mokrejch hadrů nastydnete. Odneste je do pokoje, rozložte na topení... A oblíkat do suchýho se nemusíte.“

Za dvě minuty jsme stáli zpátky v jídelně, nahatý. Já se trochu styděl. Je to divný. Před klukama jsem neměl problém se slíknout, ani před Veverčákama. Za ty dva měsíce jsem si zvyknul. Ale strejda nás obvykle trestal oblečený, jenom se staženejma kalhotama. Bratránek s tím problém neměl. Stál v pozoru a koukal strejdovi do očí. To já si zakrejval ptáka rukama a koukal do země. Ale to strejda hned napravil. „Narovnat! Nemáš tam nic, za co by ses měl stydět.“

Pak jsme se přehnuli přes kanape. Strejda nás položil proti sobě, takže jsme si viděli do očí. Chytnul jsem bratránka za ruce a on zase mě. „To bude dobrý,“ naznačil očima. Já přikývl. „Nono, snad nebudete bábovky. Já ve vašem věku vydržel i padesát!“ Nejdřív ale pečlivě prohlédl naše zadky, záda a stehna. „Zdá se, že ste přes prázdniny nezaháleli. Kdo ví, kolik toho máte ode mě a kolik od kluků z Veveří.“ ŠVIH!

První rána přišla bez varování. Dostanu první! ŠVIH! ŠVIH! ŠVIH! ŠVIH! Výprask byl rychlý, což má ohromnou výhodu – mám to rychle za sebou. A ohromnou nevýhodu – bolest se sčítá. Někde kolem dvacátý rány jsem přestal počítat. ŠVIH! ŠVIH! ŠVIH! ŠVIH! Au! Aúúúú! Aúúúú! ŠVIH! ŠVIH! ŠVIH! ŠVIH! „Nebreč! Sám sis o to řek. Nebo ti 25 stačí? Zůstaneš zejtra doma?“ Zatnul jsem zuby, ale slzy jsem neudržel. ŠVIH! ŠVIH! ŠVIH! ŠVIH! Škubal jsem sebou. Ale pak jsem ucítil, jak mi Havran stiskl ruce. Díval se mi do očí. A věděl jsem, že to bude dobrý, že to vydržím. ŠVIH! ŠVIH! ŠVIH! ŠVIH! Au! Au! Au! Au! Aúúúúúú“ PRÁSK! Bolestí jsem vyskočil, chytil si zadek a začal tancovat po místnosti. „Výborně. Máš to za sebou.“

Přesto jsem se ale vrátil do „trestné“ pozice a držel Havrana za ruce. I když bych radši utek do pokoje a masíroval si zadek. On tu byl se mnou, tak já tu musím být s ním.

Jeho trest byl stejný, jako ten můj. Sledoval jsem, jak zatíná zuby, jak se jeho obličej křiví grimasami, jak se mu spouštějí slzy. Stejně jako on mně, i já jemu stisknul ruce a šeptal „Vydrž!“ Strejda se napřáhl k poslední ráně. Bratránek se mi vytrhl a skákal po místnosti. I on se ale brzy uklidnil.

„Tak, to bysme měli. Teď se běžte vykoupat a spát.“ Pak nás ale zarazil. „Jsem na tebe hrdej, kluku.“ Nechápatě jsem se na něj podíval. „Před dvěma měsíci bys tohle nevydržel, že ne?“ Musel jsem přiznat, že ne... „Prázdniny na vesnici ti prospěly.“

V pokoji jsem se prohlížel před zrcadlem. Na začátku prázdnin jsem byl takovej... Chcípáček. Hubenej, bledej... Ale teď? Narostly mi svaly, opálil jsem se... A taky už něco vydržím, což dokazovalo pár solidních jelit na zadku. „Jojo, určitě ve škole zlomíš srdce pár holkám. A klukům určo taky. Teď zalehni, zejtra bude náročněj den.“

Druhý den ráno nás strejda škádlil, že prý jestli jsme nezapomněli, že máme zaracha. Ukázali jsme mu ale holé zadky (tedy přesněji jelita na nich) a strejda si „vzpomněl,“ že jsme se z trestu vyplatili. Upalovali jsme do polí. V boudě jsme byli první, a tak jsme mohli všechno přichystat. Za půl hodiny přišli i ostatní kluci a za hodinu už tu byli i Veverčáci.

Vlčák i Martin přišli pomalovaní v indiánských barvách, jako náčelníci. „Jste bídná malá štěnata a nikdy pro vás nebudeme mít víc než slova pohrdání. Ale bojovali jste jako vlci. Proto vám nabízíme mír.“ „Vy jste jen slabé a bázlivé veverky. Ale bili jste se jako lvi, proto váš mír přijímáme.“ Oba náčelníci si podali ruce. Pak vytáhli „dýmku míru,“ což byla podomácku vyrobená dýmka napěchovaná tabákem z tajně ukořistěných cigaret. Z ní jsme všichni krátce potáhli. Ale jenom maličko.

Možná vás to překvapí, ale ani jeden z nás nekouří (teda jako cigarety), i když jsme to zkoušeli všichni. Nevím jak u Veverčáků, ale u nás to má i praktické důvody (teda kromě toho, že to smrdí). Havran se loni rozhodl, že „to zkusí“ (ve skutečnosti nechtěl, ale doufal, že se vytáhne před holkama

ve škole). Jenže se mu udělalo blbě a při bitvě s Veverčáky se regulárně poblil, což nás tehdy stálo prohranou bitvu. Havran skončil „před soudem“ a dostal dvacet ran páskem přes ruce... Navíc se to nějak dovtípil strejda, takže přibýlo ještě 25 páskem přes zadek. Havran od té chvíle na cigarety nesáhnul.

Tohle je ale výjimečná příležitost, takže šlukovali jsme všichni. Pak jsme ale dýmku schovali a vytáhli jídlo. Na oslavu míru bude velká hostina, na kterou jsme se všichni těšili. „Hostina“ v podání třináct-čtrnáctiletých kluků samozřejmě není nic extra výživného. Bylo tam spousta brambůrek, spousta sušenek, prostě co kdo sehnal. Ale taky jsme rozdělali oheň a opékali buřty. A pekli jsme brambory v popelu. A spousta limonády. A ovoce! Toho ovoce, co jsme přinesli! Veverčák Jirka se pochlubil, že i on přinesl ovoce, ačkoliv neměl zahradu. Když jsme se ho ptali, kde ho vzal, jen ukázal jelita na zadku. Nebylo třeba nic dodávat.

Pak se vytáhly karty. Hráli jsme svlíkáci prší. Já brzy skončil jen v trenkách, ale schytl to nakonec Havran. Prostě mu nešla karta a nakonec skončil nahatý. Vymyslet mu trest ale bylo náročné. Původně měl prohraný dostat normálně nařezáno, ale nezapomeňte, že Havran i já jsme měli zadek samou modřinu, takže další výprask by vůbec nebyl příjemný. Tak se nakonec Havran musel postavit doprostřed boudy a zatancovat nám – úplně nahatý. Pak jsme nu schovali oblečení a on nám musel hodinu posluhovat. Nahý roznášel jídlo, rozléval pití, přikládal do ohně...

To už ale byl čas na další hru, tentokrát vadí-nevadí. Prvních pár kol jsme pokládali Veverčákům otázky „na tělo“ a oni zase nám. Dozvěděl jsem se, že Martin přesvědčil jednu holku z osmičky, aby mu vyhonila ptáka, což jsme mu všichni záviděli. Dozvěděl jsem se, že David dostal letos o prázdninách nařezáno od své mladší sestry, což jsme mu vůbec nezaviděli. A dozvěděl jsem se, že Honzu při nahém koupání ve Veverčáckém potoce přistihly holky, sebraly mu šaty a on se musel všelijak ponižovat, aby mu je vrátily. Což vůbec nevím, jestli jsem mu záviděl.

Pak ale došlo na úkoly. Začalo to obvyklými maličkostmi. Udělat stojku. Dát pusou sousedovi po tvou pravici. Políbit zadek sousedovi po tvou levici. Spolknout celou lžičku pepře. „Havran!“ Hrdlo flašky ukázalo na bratrance. „Pravda nebo úkol?“ „Úkol.“ „Tak dobře. Když už jsi tak hezky nahý... Doběhneš až na druhou stranu silnice a zase zpátky.“ Havran znejistěl. Až na kraj lesa to půjde. Ale u lesa je strniště. Kdyby po cestě někdo jel, není se kam schovat. Ale Havran není z těch, co se snadno vzdávají (nehledě na to, že kdyby to vzdal, čekal by ho trest). Tak vyběhl. Sledovali jsme ho dalekohledem. Bosý cupital po poli. Byl těsně u cesty, když jsme v dálce zahlídli cyklistu. Havran o něm určitě taky věděl, ale rychle přeběhl přes cestu – otočil se – a tryskem pádil zpátky. Cyklista mezitím dorazil, zastavil a nevěřícně pozoroval nahého kluka, jak mizí v lese. Naštěstí už byl tak daleko, že nemohl Havrana poznat.

Filip byl další, koho lahev vybrala. Havran mu uložil sníst kopřivu, což Filip s předstíraným labužnickým pomlaskáváním provedl. A hra jela dál. Došla řada i na mě, můj úkol bylo vzpírání. Ale nešlo o vzpírání rukama. Musel jsem si přivázat na koule lahev s vodou, zvednout ho a deset vteřin vydržet. No, nedal jsem to. Musel jsem umluvit kluky, aby mi dovolili menší lahev, výměnou za to, že ji budu ve vzduchu držet dýl. Což jsem nakonec dokázal, i když moje kulky si opravdu stěžovaly.

„To je jasný, kluci z města na to nemaj koule.“ Urážka přišla od Jardy, a chvíli to vypadalo, že znovu vykopeme válečnou sekeru. Naštěstí David přišel se spásnou myšlenkou: „Tak vyzkoušíme, kdo víc vydrží!“ David si mučení kulek užil už včera, a proto teď zlomyslně vymýšlel, jak to udělat, aby si ostatní kluci užili stejně: Přinesl kousek provázku (každý správný kluk má u sebe kapesní nožik a provázek, to nevíte?) a svázal nám kulky k sobě. Posadili jsme se s Jardou proti sobě, odděloval nás jen metr napnutého provazu. David do středu provázku přivázal kapesník a udělal na zemi dvě čáry. Komu to ještě nedošlo, budeme hrát přetahovanou. V tu chvíli jsem pochopitelně nepřemýšlel, jestli je tahle hra nebezpečná. Teprve později jsem si uvědomil, že to asi byl blběj nápad a že bych se mohl vážně zranit. A ještě mnohem, mnohem později jsem se v nějaké knize dočetl, že to vlastně až tak

Kdes k tomu přišel?“ „To... To...“ „No?“ „To sem si nechal udělat schválně.“ „Nelži. A proč prosimtě?“ „Kvůli... No... No abych se moh... No prostě abych se měl čím pochlubit ve škole klukům.“ Dovětek „a holkám“ jsem raději spolkl. Už takhle jsem byl rudý jako rak a nepotřeboval jsem, aby to bylo ještě víc trapné. Táta se strejdou se na sebe podívali. Počítám, že teď mě asi čeká domácí vězení. Možná půjdu do zvláštní školy. Možná mě budou chtít vzít k psychologovi... „Pfffff.... Chachachachacha... HAHAHA!“ Oba se najednou rozchechtali. Táta i strejda. Tak, a je to tady. Jednou to přijít muselo. Definitivně se ze mě zbláznili. „Nevím, čemu se směješ!“ „Ničemu. Jenom vzpomínám, jak se kdysi dva kluci v týhle vesnici a náhodu zrovna v tomhle domě schválně nechali přistihnout s cigaretama, aby se mohli holkám chlubit s rudým zadkem!“ „Ty se nemáš co smát, tys byl ausgerechnet stejný číslo!“ „Koukám, že to asi máme v rodině.“

Když jsme se všichni uklidnili, táta mi vyprávěl, že se mu přes léto dařilo, objednal půl Evropy a získal spoustu nových zákazníků. „Je mi moc líto těch prázdnin, že jsem se ti nemoh věnovat. Vím, že to žádný peníze nenapravěj, ale odškodnit bych tě moh. Snad aspoň maličko – příští rok si můžeš vybrat, kam pojedeme na prázdniny. Kdekoliv na světě. Teď si to můžeme dovolit.“ „No... Ještě to promyslím.“ „Jasně. Máš na to celý rok.“ Představoval jsem si Egypt. Nebo Ameriku. Ale v koutku duše jsem už v tuhle chvíli věděl, že si asi vyberu něco úplně jiného...

Rozloučil jsem se s bratránkem a slíbil mu, že přijedu hned, jak to bude možné. Podzimní prázdniny nejsou tak daleko. Seděl jsem v autě a užíval si luxusní klimatizace, přesto jsem se ale nemohl ubránit slzám, když za kopcem mizel poslední pohled na místa, kde jsem strávil úžasné Divoké prázdniny.

Z nostalgie mě vytrhl táta. „Ale jedno mi řekni. Proč ses nechal zbičovat přes záda? Na zadek by to přece bolelo míň...“ „Nojo, tati, ale...“ „Ale?“ „No... Přece nebudu na kluky a na holky vystrkovat holej zadek.“